

godt af at tænke lidt over, hvordan de efter Krigen skal faa betalt alle de Millioner, der er laante. Lad dem tænke lidt over, om nu ogsaa den og den Jernbane er nødvendig. I det hele taget forekommer det mig, at en Betænkningstid her er af aller-yderste Vigtighed. Jeg kan sige, at jeg slutter mig til den højtærede Ministers Bemærkning om, at i 1894 tænkte vi paa, naar der var Tale om Jernbaneanlæg, hvor Pengene skulde komme fra. Ja, det gjorde vi i høj Grad. Den Gang sagde vi altid, naar der var Tale om Udgifter: Ja, hvor skal vi faa Indtægterne fra? Jeg synes, at der ikke nu er mindre Anledning til at tænke paa, hvor Millionerne skal komme fra. Det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey) har sikkert Ret i, at det ikke bliver 50 Mill., men snarere 100 Mill. Den højtærede Minister mente ganske vist, at det ærede Medlem saa lidt for sort paa det, men i hvert Fald kan jeg nu selv med min bedste Villie ikke stemme for det foreliggende Lovforslag, og jeg vil tilraade det høje Ting at sige det samme — sige: Det er en smuk og en god Ønskeseddel, lad os slutte med den og gaa hjem og sove paa det.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): Jeg vil gerne kort replicere til det ærede Medlem, der nu talte (Stilling), med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt man i 1894 i højere Grad tænkte paa, hvor man skulde faa Pengene fra. Det var ikke min Hensigt at fremsætte en saadan Udtalelse, thi jeg tror ikke, at Befolkningen i Almindelighed eller Regeringen i Særdeleshed den Gang tænkte stort anderledes end nu, men der er, som det ærede Medlem vil vide, en meget afgørende Forskel paa Regeringens Stilling den Gang og Regeringens Stilling nu. I 1894 kunde Regeringen ikke paa samme Maade som nu gøre Regning paa, at Rigsdagen vilde stille de Penge til Raadighed for den, som den ansaa for fornødne til Fremme af Statsformaal, thi nu maa Regeringen jo til enhver Tid antages at være i Overensstemmelse med Flertallet i Rigsdagen.

Hey: Den højtærede Minister har nogen Ret i sine Bemærkninger om mine Tal, men ikke ganske. Tallet 100 Mill. er fremkommet derved, at jeg i mine Udtalelser i Betænkningen siger noget meget spagfærdigt om det andet Tal, 50 Mill., idet jeg siger: „Udvalgets Flertal har ganske Ret i at sige, at det bliver mindst 50 Millioner, men Flertallet vilde ikke have haft Uret i at sige, at Udgiften vil kunne nærme sig

100 Millioner“. Altsaa, i Tilfælde af, at det bliver 76 Mill., har jeg Ret. I øvrigt er jeg naturligvis ganske enig med den højtærede Minister i, at hverken han eller jeg eller nogen anden kan sige, hvad det vil komme til at koste. Den højtærede Minister siger endvidere, at Arbejderne maaske ikke vil blive udført saa hurtigt, fordi der er disse eksorbitant høje Priser paa alt, hvad der skal benyttes, men hvem ved, naar disse Priser gaar ned? Det ved ingen. Jeg skal derfor ikke forlænge Diskussionen, thi den er jo af en ret akademisk Natur, eftersom ingen i dette Øjeblik vil kunne ende med at faa Ret.

Den højtærede Minister siger, at det er en Formalitet, der er Skyld i, at jeg staar, som jeg staar, i denne Sag, men det er ikke ganske rigtigt. Det ene Spørgsmaal, jeg fremdrog, nemlig om den ærede Ordførers og Redaktionsudvalgets Berettigelse til at stille Ændringsforslaget til § 14, er af formel Betydning, det er en ren Formalitet, som jeg mener, at vi ikke behøver at tale mere om. Derimod er Sagens Behandling i Dag saa langt fra at være nogen Formalitet for mig, som det er en Realitet af rene Art. Det drejer sig om en Sag af meget betydeligt Omfang, og Betænkningen er først omdelt her i Salen Søndag Eftermiddag, hvor ingen er til Stede, den er ikke blevet sendt til Medlemmernes Hjem, og Sagen sættes til Behandling her i Dag i et Møde paa et saa ekstraordinært Tidspunkt som Kl. 10 om Formiddagen. Forskellige Medlemmer har endog sagt til mig, at de ikke vidste af, at der var Møde i Formiddag Kl. 10; selv har jeg set det i Morgenbladene, thi der er ikke sendt nogen Meddelelse til mit Hjem om denne ekstraordinære Mødetid. Naar man tager en Sag paa den Maade, kalder jeg det ikke for en Formalitet, men for en Realitet. Man har ikke fra nogen Side modsagt min Paastand — som jeg gentager — om, at der udenfor Udvalget ikke findes noget Medlem, der har kunnet sætte sig ind i Sagen, ja, indenfor Udvalget findes der flere Medlemmer, som ikke er paa det rene med alle de Baner, som her er stillet Forslag om. Den højtærede Minister siger til mig, at jeg ofte har været med til at vedtage Lovforslag med en lignende Fart. Ja, det har jeg, men jeg synes aldrig, Tilfældene har været saa grelle som netop dette. Den højtærede Minister sagde: Hvad vil Rigsdagsmændene sige, naar de kommer hjem og maa sige til Vælgerne: Det hele er kastet over Ende? Ja! Det er nok paa det Sted, Tampen brænder. Hvad vil Folk saa sige til Rigsdagskandidaterne? For det maa vi